

Druhý den ráno vzala slečna Ferka muminka do Ferkovy dílny. Byla si jistá, že až se lépe poznají, stanou se z nich dobří přátelé.

„Na ten večírek raději zapomeneme,“ řekla. „Vy dva jen potřebujete trochu času – určitě zjistíte, že máte hodně společného.“

Muminek vešel do dílny a ohromeně se rozhlédl. Ferko byl zjevně velmi nadaný a rád něco tvořil. Zrovna vyráběl jeden ze svých vynálezů.

„Nechám vás tu!“ řekla slečna Ferka a zavřela dveře.

Ferko a muminek zůstali v dílně sami. Vyměnili si pár nejistých pohledů a Ferko se pak zase pustil do práce. Muminek se chopil nějakých nástrojů a snažil se mu pomáhat – jenže na co sáhl, to pokazil.

„Co kdyby ses prostě jen snažil nepřekážet?“ vzdychl Ferko.

Muminek se o to snažil, jak uměl, ale i to bylo dost těžké. Po několika dalších malých nehodách už toho měl Ferko dost.

„Dílna nejspíš není nic pro tebe,“ řekl muminkovi a upřel na něj přísný pohled.

JEDNOU VEČER PŘIVEDLA SLEČNA FERKA poprvé do muminiho domu svého bratra.

„Bude to jen klidný večer s hrami a kvízy,“ uklidňovala Ferka. „Muminek mi to slíbil.“

Ferkovi se ulevilo. Neměl rád bujaré večírky – zvláště ty, které zahrnovaly překvapení. Když však otevřeli dveře, v domě hrála hudba a všude bylo plno hostů a barevných balonků.

„Překvapení!“ zvolal muminek. „Vítej v muminím domě, Ferko!“

Slečna Ferka zasténala a Ferkovi úplně došla řeč.

„Kdo pozval toho kaziče zábavy?“ zeptala se malá Mia, která poletovala po místnosti na balonku.

